

3"ס

גם בבידוד

מרבים

ב"אהבת חיים"

קודונה אב תש"פ

הלכות בית הבחירה לרמב"ם:

[ב] כִּיּוֹן שֶׁנִּכְנְסוּ יִשְׂרָאֵל לְאֶרֶץ הָעֶמֶיּוּדוּ הַמִּשְׁכָּן בְּגִלְגָל אַרְבַּע עָשָׂרָה שָׁנָה שֶׁכָּבְשׁוּ וְשִׁחְלְקוּ. וּמִשָּׁם בָּאוּ לְשִׁילָה וּבְנוּ שָׁם בֵּית שֵׁל אֲבָנִים וּפָרְשׁוּ יָרִיעוֹת הַמִּשְׁכָּן עָלָיו, וְלֹא הִיְתָה שָׁם תְּקֵרָה. וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת וַתִּשַׁע וְשָׁשִׁים שָׁנָה עָמַד מְקֻדָּשׁ שִׁילוֹ. וּכְשִׁמַּת עָלָי חָרַב, וּבָאוּ לְנֹב וּבְנוּ שָׁם מְקֻדָּשׁ. וּכְשִׁמַּת שְׁמוּאֵל חָרַב, וּבָאוּ לְגִבְעוֹן וּבְנוּ שָׁם מְקֻדָּשׁ. וּבִמְקוֹמוֹת אֵלּוּ הִקִּימוּ אֶת אוֹהֶל מוֹעֵד שֶׁנַּעֲשָׂה בַּמִּדְבָּר (פּה"מ זבחים יד, ז, ערוה"ש א, יז). וּמִגִּבְעוֹן בָּאוּ לְבֵית הָעוֹלָמִים לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ בִּירוּשָׁלַיִם. וַיְמִי נֹב וּגִבְעוֹן שִׁבַּע וַחֲמִשִּׁים שָׁנָה. [ג] כִּיּוֹן שֶׁנִּבְנָה הַמְקֻדָּשׁ בִּירוּשָׁלַיִם, נֶאֱסְרוּ כָּל הַמְקוֹמוֹת כֻּלָּן לְבָנוֹת בְּהֵן בֵּית לַיִי וְלַהֲקָרִיב בְּהֵן קָרְבָן, וּבְזִמְנָן שֶׁהִיָּה הַמִּשְׁכָּן בְּגִלְגָל וּבִימֵי נוֹב וּגִבְעוֹן הִיָּה מוֹתֵר לְבָנוֹת בְּמֹת בְּכָל מְקוֹם, וְלַהֲקָרִיב עֲלֵיהֶן קָרְבָנוֹת (מִשְׁנָה זבחים יד, ד-ח). וְאֵין שָׁם בֵּית לְדוֹר הַדּוֹרוֹת אֶלָּא בִירוּשָׁלַיִם בְּלִבָּד אֵין לְבָנוֹת בֵּית לְעוֹלָם אֵלָּא בִירוּשָׁלַיִם וּבְהַר הַמְּזוֹרֶה שְׁפָה, שְׁנֶאֱמַר: "וַיֹּאמֶר דָּוִד זֶה הוּא בֵּית יְיָ אֱלֹהִים" (דְּבָרֵי הַיָּמִים א כב, א, וּשְׁם: הָאֱלֹהִים) לְאַחַר שֶׁבָנָה מִזְבַּח בְּגוֹרֵן אֲרֹנָן וְנִרְאָה אֵלָיו ה' בְּאֵשׁ. וּמְקוֹם זֶה הִיָּה בְּהַר הַמְּזוֹרֶה (דְּבָרֵי הַיָּמִים ב ג, א; וְרָאָה לְקָמֵן ב, א-ב), וְאֹמֵר: "זֹאת מְנוּחָתִי עָדִי עַד" (תְּהִלִּים קלב, יד) לְעוֹלָם, וּבַפְּסוּק שֶׁלִּפְנֵי נֹאמַר: "כִּי בָחַר ה' בְּצִיּוֹן אוֹה לְמוֹשֵׁב לוֹ".

יצירה

1. דפים צבעוניים או בריסטולים צבעוניים
2. עיפרון
3. סרגל
4. דבק, או סטיק או פלסטי לא משנה
5. משטח - קרטון ביצוע/ קרטון קורנפלקס/ קרטון של ארגז וכו'

6. *לא חובה* קיסם כדי לגלגל את הקווילינג למי שככה זה יותר נוח לו. בואו נתחיל כבר בשלבים של היצירה!!!!

1. לוקחים דף צבעוני/ בריסטול ומניחים אותו לאורך ואז מסרטטים עליו בעזרת סרגל ועיפרון רצועות ברוב של חצי סנטימטר בערך
2. גוזריםםםםם
3. מצוירים על המשטח את הציור הרצוי (אפשר להדפיס ציור ולהדביק על המשטח)
4. מתחילים לגלגל, אפשר בכל מיני צורות כמו שרואים בתמונות
5. מדביקים על הציור לפי הקווים והנה התוצאה מרהיבת העין!!!

@ כל הזכויות שמורות למרים אפשטיין השפיצית

סיפור ברוח הימים

מעלה אפרים מאיחוד את הבקעה

בתחילת שנות העשרים של חיי עבדתי כמורה ומדריכה באתר הקרוואנים "בת חצור" הממוקם ליד גדרה. באתר היו 700 קרוואנים שאכלסו אלפי עולים חדשים מאתיופיה.

זה היה זמן קצר לאחר "מבצע שלמה" שהביא בכנפיו קרוב ל-15 אלף יהודים מאתיופיה ברכבת אווירית. ניכר היה שהם יהודים. הם שמרו שבת, הכירו את רוב החגים, שמרו על המסורת היהודית באופן הדוק ושמרני, אך ברור היה שלא הכל ידוע להם. כנראה נתק של שנים השפיע על עולם המסורת שלהם.

הם לא ידעו מה עבר על עם ישראל במאות השנים האחרונות, ואפילו בחג הפורים או חג החנוכה. נראה כי אירועים היסטוריים אלו התרחשו לאחר הניתוק בינינו ובינם, לכן הם לא שמעו על האירועים או על ההלכות שנגזרו כתוצאה מכך לאורך כל הדורות.

אביב הגיע, פסח בא...

ראש חודש ניסן הגיע, והחלטתי להתחיל ללמד את הילדים בכיתה על חג הפסח.

בכיתה היו 20 תלמידים בכיתות ג-ו (הם שובצו על פי רמת הקריאה שלהם ולא לפי גילם). התכנון שלי היה, תחילה, לקשור את חג הפסח לחגים האחרים, כך אזכיר להם את נושא שלושת הרגלים, שלושת המועדים בשנה בהם נהגו עם ישראל לעלות לבית המקדש שבירושלים. התכוונתי לקצר בהקדמה, רק לתת תזכורת קטנה, ומיד לפתוח בנושא חג הפסח.

"היום ראש חודש ניסן. זהו החודש שבו אנו חוגגים את חג הפסח", פתחתי את השיעור. "פסח הוא אחד משלושת הרגלים. בפסח נהגו כל היהודים לעלות לירושלים, לבית המקדש". בשלב זה אחד התלמידים קטע את דבריי: "המורה, היית פעם בבית המקדש?" הוא שאל.

חייכתי אליו, מתוך הבנה שהוא קצת מבולבל, "לא, מה פתאום, זה היה ממש מזמן".

התלמיד התעקש, ואליו נוספו כמה זוגות עיניים שתהו בעניין: "כן, בסדר מזמן, אבל את היית שם? היית בבית המקדש פעם מזמן?"

שוב חייכתי, הפעם קצת מבולבלת, חשבתי לעצמי שאולי הוא לא מבין, אולי העברית שלי קשה לו... החלטתי להסביר לו בבהירות: "לא, מה פתאום, זה היה ממש ממש מזמן, לפני הרבה מאוד שנים. לפני הרבה מאוד זמן", קיוויתי שהפעם הבהרתי את עצמי כראוי.

אבל כעת שאר התלמידים הצטרפו אליו ושאלו בהמולה ביחד: "המורה, איך זה להיות בבית המקדש? איך נראה בית המקדש? למה אף פעם לא היית שם?"

"שקט בבקשה", ניסיתי להרגיע את הרוחות. "תקשיבו, אין בית מקדש! היה לנו בית מקדש לפני הרבה מאוד שנים, אבל היום אין! הוא נחרב! נשרף! אני לא הייתי שם, אבא שלי לא היה שם, סבא שלי גם לא היה שם! כבר אלפיים שנה שאין לנו את בית המקדש". כך חזרתי על המילים שוב ושוב. מה הסיפור? זו מציאות שכולנו נולדנו לתוכה, למה הם כל כך מוטרדים מזה!?

ההמולה בכיתה רק התגברה עוד יותר, כשכעת הם התחילו לדבר ביניהם באמהרית, מתווכחים, מתרגמים, מסבירים, צועקים ואני כבר לא מצליחה להשתלט על הסדר בכיתה.

עוד

לפני שהפעמון צלצל, הם אספו את חפציהם במהירות ורצו הביתה ואף אני יצאתי מבית

הספר

מותשת ומבולבלת לגמרי.

למחרת...

בבוקר שלמחרת שמתי פעמי לבית הספר כשאירועי יום האתמול כמעט ולא הטרידו אותי. מעשה, כמעט שכחתי מכל הסיפור. תכננתי היום ללמד מקצועות כמו חשבון והנדסה, כך של חשבתי על נושאים אחרים.

האוטובוס הגיע לתחנה. ירדתי והתחלתי לצעוד בשלווה לכיוון שער בית הספר. השומר שעמד בשער קיבל אותי פניי במבט קצת מבוהל. "תגידי", הוא פנה אלי, "מה קורה פה היום? יש לך מושג?"

ניסיתי להיזכר אם יש איזו פעילות מיוחדת, או טקס מסוים ששכחתי ממנו, אך לא הצלחתי להיזכר במשהו חריג.

"למה?" שאלתי, "מה קרה?"

הוא לא ענה ורק הצביע לכיוון פתח בית הספר.

הסתכלתי לכיוון אליו הצביע וראיתי התקהלות לא קטנה של עולי אתיופיה מבוגרים, כנראה הורי התלמידים. מה הם עושים פה? ולמה הם צועקים? ניגשתי אליהם, מנסה להבין מתוך מעט האמהרית שהבנתי על מה כל הרעש. כשהתקרבותי אליהם שקט השתרר. אחד המבוגרים

שידע עברית ברמה טובה שאל אותי: "את המורה של הילדים שלנו?"

"כן, מה קורה פה בבקשה?" שאלתי בנימוס.

"הילדים חזרו אתמול הביתה ואמרו לנו שהמורה שמלמדת אותם סיפרה להם שאין בית מקדש בירושלים. מי יכול להגיד להם דבר כזה!?" הוא הביט על במבט כועס, ויחד איתו כל ההורים שהיו שם.

על מה את מדברת?

"אני אמרתי להם. דיברנו על בית המקדש, הרגשתי שהם קצת מבולבלים, אז הבהרתי להם שבית המקדש נשרף לפני אלפיים שנה ושהיום אין לנו שום בית מקדש. זה הכל. על מה כל המהומה?"

הוא הביט בי במבט לא מאמין. "על מה את מדברת!?"

עכשיו הייתי יותר מבולבלת. "אני לא מבינה. על מה כל הכעס? פשוט הזכרתי להם שבית המקדש נחרב, אינו קיים עוד."

האיש פנה לשאר חבריו ותרגם עבורם בגמגום ובקול רועד את דבריי. פתאום ההמולה התחדשה, אך בטונים גבוהים יותר מהקודמים. הוציג שלהם השתיק את רעיו ושוב פנה אלי. "את בטוחה?"

לא הבנתי על מה הוא מדבר. "מה בטוחה? אם בית המקדש חרב? ברור שאני בטוחה!" לא הצלחתי להסתיר את החיוך מעל פניי. איזו סיטואציה מוזרה, חשבתי לעצמי.

כ"ס" 3

האיש שוב פנה אל חבריו, ובטון דרמטי תרגם את דבריו.
נראה היה שבשלב הזה סוף סוף הובן המסר, אלא שכעת

התחיל מחזה שונה שמעולם לא ראיתי או חוויתי: אישה אחת נפלה על הרצפה, השנייה
פרצה

בבכי קורע לב, גבר שעמד לידם הביט בי כלא מאמין. קבוצה של שלושה גברים התחילו
לדבר

ביניהם בשקט, מילים מהירות, מכולבלות ומתקשות להאמין, הילדים עמדו בצד, הביטו
במתרחש במבוכה ניכרת, עוד אישה פרצה לפתע בבכי נרגש והחלה לקונן וליילל בקול
בוכים.

עמדתי מולם, המומה ומאובנת על מקומי.

הרגשתי כאילו בישרתי להם בשורת איוב, בשורה קשה מנשוא. כאילו בישרתי להם על
מותו של אדם אהוב. בפעם הראשונה בחיי, עמדתי מול קבוצת יהודים שממש התאבלו על
חורבן בית המקדש בירושלים. המחזה היה קשה, לא שלטתי ברגשותיי ואף אני פרצתי בבכי
מרטיט.

באותו רגע הבנתי...

עברו כמה חודשים, ושוב הגיע תשעה באב. הגעתי כמו בכל שנה לבית הכנסת, כולם כבר
ישבו על הרצפה (כפי שנוהגים בבית האבלים) וקריאת מגילת איכה החלה.

כשקראתי את הפסוקים הראשונים: "איכה ישבה בדד... הייתה כאלמנה... בכה
תבכה בלילה... ודמעתה על לחיה... אין לה מנחם על אוהביה, כל רעיה בגדו בה, היו לה
לאויבים..." דמעות של צער הציפו את עיניי. לא יכולתי שלא להיזכר באותו ראש
חודש ניסן. במבטים של הילדים הכועסים, בצעקות של ההורים, בבכי של האימהות, בשקט
האומלל של הגברים, בהלם שהשתרר לשמע בשורה כל כך קשה. כאילו הם רואים את
החורבן
בעיניים גשמיות.

באותו רגע הבנתי מה לא היה מובן לי כשפרצה המהומה בכיתה כשההורים בכו וזעקו על
החורבן.

מרבית באהבת חינוס

את בבידוד? הכיני צופר למי שאיתך בבידוד.

את לא בבידוד? תכיני צופר למי שבבידוד

לימוד לתשעת הימים

"אנחנו מגדירים את הטרגדיה באופן שגוי כשאנו חושבים

על 'חורבן הבית' כחורבן של בניין. זה לא בניין שנהרס, זו הייתה מציאות אחרת. היום אנחנו מחונכים להאמין במה שבעבר פשוט ידענו והרגשנו. תחשבו על מרכז רוחני שהלב של

כל אחד ואחת מחובר אליו. קשה להסביר במילים את החיסרון של דבר שמעולם לא חווינו. אנחנו כמו עניים שאפילו לא יודעים שהם עניים, וכמה עשירים הם אמורים להיות. אנחנו נוסעים על הקרקע בהילוך ראשון כשאנחנו בכלל אמורים לטוס. מתאמצים לחוות קדושה לרגעים קצרים, כשפעם ירושלים הייתה עיר הקודש לכל אחד, כל הזמן. היום זה הפוך: המציאות הגשמית נראית כמו אמת מוחלטת, בעוד דווקא המציאות הרוחנית היא נסתרת. תדמינו אנשים שגדלו בעולם דמיוני שבו לימדו אותם שנישואים זה לשלוח מסרון פעם בשבוע ולדבר בטלפון פעם בחודש, וזהו. זה נקרא נישואים. הם לא יודעים שיש רמות אחרות לגמרי של קשר, עמוק ומשמעותי יותר, ולא יודעים שאפשר וצריך לשאוף ליותר. גם

אנחנו, כל שנה בחודש אב, צריכים להתאמץ לחלום ולדמיין ולשאוף גבוה יותר. חודש אב הוא כמו הכוס השבורה בחתונה שמזכירה לנו - יש עוד עבודה, המציאות עדיין לא מושלמת".

תהילים - לא לשכוח להגיד את
התהילים היומי:

בציפייה לבניין אריאל!